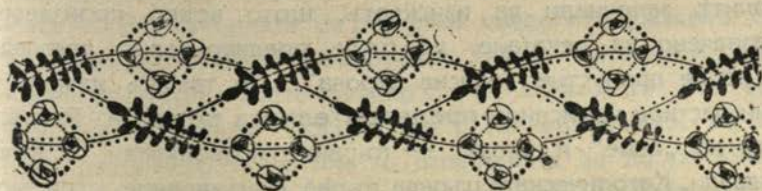

Сега за тоя народъ Климентъ бѣше нѣщо повече отъ обикновено духовно лице; тоя митрополитъ сега се връщаше съ рѣд-ка слава на светецъ, съ ореола на мъченикъ.

Забравилъ при тая всенародна радостъ минали беди и па-тила, тържествуващиятъ вѣренъ Христовъ служителъ и въ тоя моментъ не се забравя, че трѣбва да бжде добъръ къмъ своитѣ близни дори тогава и когато сж негови врагове и то врагове най-опасни. Предвиждайки, че възбудениятъ народъ, който би го посрещналъ при триумфалната арка, би могълъ да направи нѣкаква неприятностъ на явнитѣ му по-скоро бивши, отколкото настоящи врагове, той моли да се взематъ мѣрки, за да се запазятъ кж-щитѣ и личноститѣ на последнитѣ съ особна стража.

Л. Хавкина.

Трънливиятъ пѣтъ на печатната книга.

Точно не се знае, кога най-напредъ се е почнало гонението на книгата.

Първи случай, за който историята споменува, е публичното изгаряне книгитѣ на философа Протагоръ. Извършено е било на площада въ Атина, въ 411. год. преди Христа.

Може би и по-рано е имало преследване, обаче това не знаемъ. Знае се положително, че отъ това време до день днешенъ печатната книга е изминала дълъгъ трънливъ пѣтъ, преживѣла е преследване, сждъ, затворъ, изгаряне, позоренъ стълбъ . . .

Все пакъ въ старо време книгата не е била изложена на такова ужасно гонение, каквото е изпитала въ срѣднитѣ и новитѣ вѣкове. Въ най-старо време даже било проповѣдвано уважение къмъ словото. „Книгата на мъдростъта“ отъ Кагемна, появила се въ Египетъ преди петъ хиляди години, давала следното наставление: „Трѣбва да носимъ книгата съ себе си и постоянно да я четемъ. Тя е балсамъ за човѣшката душа“.